

KAPITOLA PRVNÍ

ŘEZNOVÉ JITRO slibovalo krásný den a i přes pár šedivých šmouh na obloze to vypadalo, že začátek letního poleletí na Akademii slečny Krákové pro čarodějnice bude bez mráčku.

Teprve svítalo, když mezi hejny ranních ptáků prudce proletěla štíhlá postava na koštěti, vznášející se s takovou jistotou, že byla z dálky od ptáků téměř k nerozeznání.

Byla to Ethel Svatoušková, nejlepší žákyně Akademie slečny Krákavé. Přišla jako vždycky příliš brzy, neboť toužila být první čarodějnici, která na školním dvoře přistane.

Snížila rychlost do mírného tempa a upravila si kufr, jenž se na koštěti během divokého letu posunul. Její kočka se tísnila mezi kufrem a svazkem pořadačů a s jednou tlapkou ve vzduchu prováděla zcela nevzrušeně důkladnou očistu.

Ethel klesla trochu níž, takže letěla těsně nad lesem obklopujícím akademií do vzdálenosti několika kilometrů. Na horizontu už byla vidět škola, zahalená do mlhy. Široko daleko ani živáčka, Ethel si byla jistá, že dorazí první – klidně už mohla zpomalit.

Byla nervózní, což se jí běžně nestávalo. Třída totiž dostala na prázdniny úkol, s nímž si Ethel poprvé v životě nevěděla rady. Obvykle takový úkol spočíval v tom, že si dívky měly vyhledat v Knize kouzel nějaké nové náročné kouzlo, které jim dosud nebylo dovoleno vyzkoušet.

Tentokrát to však bylo jiné. Slečna Metlová, jejich přehnaně přísná a náročná tříd-

ní učitelka, jim nechala úplně volnou ruku a jednoduše prohlásila, aby přišly s něčím neobvyklým a pozoruhodným.

„To neznamená, že se na začátku nového pololetí cestou zpátky do školy jen na pět minut zamyslíte,“ varovala je učitelka poslední den před prázdninami. „Studujete tady už dost dlouho na to, abyste projevily trochu zájmu a fantazie.“

S fantazií – totiž s jejím nedostatkem – měla Ethel problém. Byla to jediná její slabina, takže se jakožto vzorná žákyně ocitla v naprosto neslýchané (pro sebe) pozici, kdy dělala přesně to, co dělat neměla – snažila se během posledních pěti minut před přistáním vymyslet dokonalý plán.

Cosi dole upoutalo její pozornost a Ethel si najednou všimla, že v koruně buku sedí mourovatý kocour. Když klesla níž, kocour žalostně zamňoukal a Ethel došlo, že vidí také trochu pokroucenou špičku školní čepi-

ce a rovněž celou postavu, částečně ukrytou ve větvích. Ten kocour! Ta čepice! To nemůže být nikdo jiný než Mildred Virválová!

„Mildred?“ zavolala Ethel, zatímco zna-
lecky visela jako helikoptéra nad vyjevenou
kočičí tváří. „Jsi to ty tam dole? Jsi v po-
řádku?“

Čepice se pohnula a odhalila tvář Mild-
red Virválové. „Jé, ahoj, Ethel,“ ozvala se

Mildred. „Ty jsi tu ale brzy. Jenom jsem si chtěla na chvíli odpočinout – no, vlastně, Mourek spadl, já jsem slétla dolů, abych mu pomohla, no a potom jsme se zastavili k oddechu... Vede si docela dobře na to, jak moc se létání bojí. Je to vážně těžké, když teď musejí naše kočky pořád sedět na koštěti s námi. Jízda po nebi byla mnohem snazší, když jsem Mourka mohla prostě nacpat do košíku.“

